

Sygn. akt IIKa 48/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 1.04.2016 r.

sprawy W. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 21 grudnia 2015 r. sygn. akt IIK 1042/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość orzeczonego w punkcie IV świadczenia pieniężnego podwyższa do kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 100 zł za obie instancje.

SSO Karol Skocki

Sygn. akt IIKa 48/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie II K 1042/15 warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu W. W. o to, że w dniu 10 sierpnia 2015r. ok. godz. 16:15 w K. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, kierował samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,36 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na okres próby 2 lat, orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 1 roku oraz orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych.

Wyrok ten został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę oskarżonego. W. W..

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i – zarzucając mu obrazę przepisu prawa materialnego art. 115 § 2 k.k. polegającą na wyrażeniu przez sąd błędnego poglądu, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego W. W. popełnionego w ustalonych przez sąd okolicznościach nie jest znaczny i w następstwie tego

niesłuszne warunkowe umorzenia postępowania – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia środka karnego i – zarzucając mu niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 1 roku przez niedostateczne rozważenie dyrektyw jego wymiaru z art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. w zakresie dotyczącym stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, celów wychowawczych, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 1 roku.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się uzasadniona częściowo, a mianowicie w zakresie orzeczonego środka karnego – świadczenia pieniężnego, w pozostałym zakresie apelacja ta nie zasługuje na uwzględnienie; natomiast apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna.

Jeśli chodzi o apelację prokuratora to nie można podzielić postawionego zarzutu, że sąd I instancji nienależycie ocenił stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonego.

Należy podkreślić, że zgodnie z treścią przepisu art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd I instancji oceniając szkodliwość społeczną czynu oskarżonego dostatecznie swoje stanowisko uzasadnił. Rzeczywiście wyniki badań przeprowadzonych u oskarżonego nie wskazywały na to, żeby jego stan nietrzeźwości był znaczny, wprost przeciwnie, zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu nieznacznie przekraczała dolną granicę progu ustawowego dla przypisanego mu przestępstwa. Zachowaniu oskarżonego nie towarzyszyły żadne inne negatywne działania, mogące mieć wpływ na zwiększenia niebezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W tym stanie rzeczy nie było przeciwwskazań, do uznania czynu oskarżonego za czyn cechujący się nieznacznym stopniem szkodliwości społecznej, a w konsekwencji, przy zachowaniu pozostałych wymogów, do warunkowego umorzenia postępowania.

Sygnalizowana w apelacji okoliczność, że nastąpiło po dni 1 lipca 2015 roku, zaostrenie odpowiedzialności karnej za przestępstwa polegające na kierowaniu pojazdami w stanie nietrzeźwości, samo przez się, nie może powodować rezygnacji ze stosowania tej instytucji prawnej, choć okoliczność ta oczywiście powinna mieć wpływ na dobór odpowiednich środków karnych.

Właśnie w trosce o właściwe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze tej instytucji wobec oskarżonego i właściwy odbiór społeczny tego orzeczenia, sąd odwoławczy podwyższył wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego do kwoty 3000 zł. W tym zakresie należy zgodzić się z prokuratorem, że orzeczenie tego świadczenia w kwocie 500 zł ma charakter jedynie symboliczny i nie jest adekwatne do rodzaju popełnionego przestępstwa.

Nie można podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego co do wątpliwości odnośnie zastosowania wobec oskarżonego przez sąd I instancji, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania których uprawnia prawo jazdy kat. B

Zaznaczyć należy, że aktualnie obowiązujące przepisy - art. 42 § 2 k.k. przewidują dolną granicę 3 lat, co do obowiązku orzeczenia tego rodzaju środka karnego w przypadku skazania za przestępstwo kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości. Dlatego należy uznać, że sąd I instancji orzekając ten środek na okres 1 roku wykazał się dużą

wyrozumiałością, a przy tym należy uwzględnić wszystkie okoliczności dotyczące charakteru przestępstwa, jego szkodliwości społecznej oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego.

Pamiętać przy tym należy, że orzeczenie zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu drogowym, poza zadaniami zabezpieczającymi społeczeństwo przed uczestnikami ruchu stwarzającymi zagrożenie, ma także funkcję oddziaływania wychowawczego oraz zapobiegawczego, tym samym musi spełniać swe zadania w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Zdaniem sądu odwoławczego właśnie orzeczony zakaz kierowania pojazdami we wskazanym zakresie i zmieniony przez sąd odwoławczy obowiązek świadczenia pieniężnego właściwie te zadania spełnią.

Sąd odwoławczy w oparciu o treść art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k., uznając częściową zasadność podniesionych zarzutów przez prokuratora, zmienił w tym zakresie wyrok, natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 7 w zw. z art. 8 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).

SSO Karol Skocki